IN MEMORIAM
PROF. Dr A. E. H. SWAEN.

Onze mederedacteur A. E. H. Swaen is op 28 October 1947 te Amsterdam overleden. Geboren in 1863 te Haarlem, bezocht hij het gymnasium en verbleef van 1882 tot 1884 in Engeland om zich voor te bereiden op de verdere studie van het Engels hier te lande. Hij legde de middelbare examens af en werd achtereenvolgens leraar in Almelo, Nijmegen, en, in 1900, aan het Amsterdamse gymnasium. In 1905 volgde zijn benoeming tot lector in het Engels aan de Rijksuniversiteit te Groningen, waar J. H. Kern hoogleraar was. Acht jaar bleef hij daar werkzaam, tot hij in 1913 benoemd werd tot hoogleraar aan de Universiteit van Amsterdam. Hij heeft dit professoraat bekleed totdat hij in 1933 de 70-jarige leeftijd bereikte.

Swaen was een man van grote werkzaamheid en zeer brede belangstelling. Zowel in Groningen als in Amsterdam was het in het bijzonder de Engelse letterkunde die hij te doceren had, maar daarnaast bleef hij tot het laatst toe zich bezig houden met de studie, voornamelijk lexicografisch, van het Engelsaksisch en van het moderne idioom. Van jongsaf trok hem de studie van de vogelkunde en de valkerij, een gebied waarop hij een ook buiten onze grenzen bekende en erkende autoriteit is geworden. Op het uitgestrekte terrein van de Engelse letterkunde was het wel in de eerste plaats het drama dat hem boeide. Zijn uitgaaf van vier toneelstukken van Vanbrugh in de *Mermaid Series* dateert reeds van 1896. In de Leuvense serie *Materialien zur Kunde des älteren Englischen Dramas* bezorgde hij in 1907 een uitgaaf van Anthony Brewer's *The Love-Sick King*, en in 1912 van (Heywood's) *How a Man may Chase a Good Wife from a Bad*. In 1927 volgde nog een uitgaaf van Sir Samuel Tuke's *The Adventures of Five Hours*. Een lange reeks tijdschriftartikelen geeft blijk van zijn grote kennis op het gebied van de Engelse letterkunde en van het Nederlandse lied in de 17de eeuw.

Nog groter is het aantal artikelen over taalkunde, in het bijzonder over Angelsaksische lexicografie en over de uitleg van de Anglo-Saxon Riddles, en in 1933, het jaar van zijn emeritaat, verscheen van zijn hand een uitvoerig Engels-Nederlands woordenboek. Over vogelkunde en de valkerij schreef hij in de loop der jaren vele tijdschriftartikelen, benevens een boek over *De Valkerij in de Nederlanden* (1937) en in het zelfde jaar een uitgave van *De Cura Accipitrum* in de publicaties van de Allard Pierson Stichting. Zijn belangstelling voor genealogie en heraldiek komt tot uiting in zijn boek over *De Nederlandse Geslachtsnamen* van 1942.

De Universiteit van Groningen verleende hem in 1913 het eredoctoraat in de letteren.

Het professoraat te Amsterdam heeft zeer veel van Swaen's grote werkkraft geëist. Hij was de eerste hoogleraar in het Engels; op hem rustte de taak om de nieuwe leerstoel vruchtbaar te maken voor de wetenschap en de boekenverzameling te vormen die daarbij onmisbaar was. De invoering van het Academisch Statuut in 1921 betekende voor Swaen een zeer zware belasting van zijn tijd. Een veertigtal proefschriften zijn in de laatste tien jaren van zijn professoraat onder zijn leiding tot stand gekomen. Dat hij daarnaast nog in staat bleek wetenschappelijk werkzaam te zijn is te danken aan een gelukkige eigenschap, die hij in zijn schets van een autobiografie aldus omschrijft: „Ik verstond uitnemend de kunst om verloren ogenblikken te gebruiken: ik was nooit zonder bezigheid.”

Neophilologus heeft veel aan hem te danken. Van den beginne af, in 1916, heeft hij deel uitgemaakt van de redactie, en vele zijn de bijdragen van zijn hand die in de reeks van delen te vinden zijn, inzonderheid uit de periode van zijn emeritaat. Zijn mederedacteurs zullen zijn nagedachtenis in ere houden.

P. HARTING.